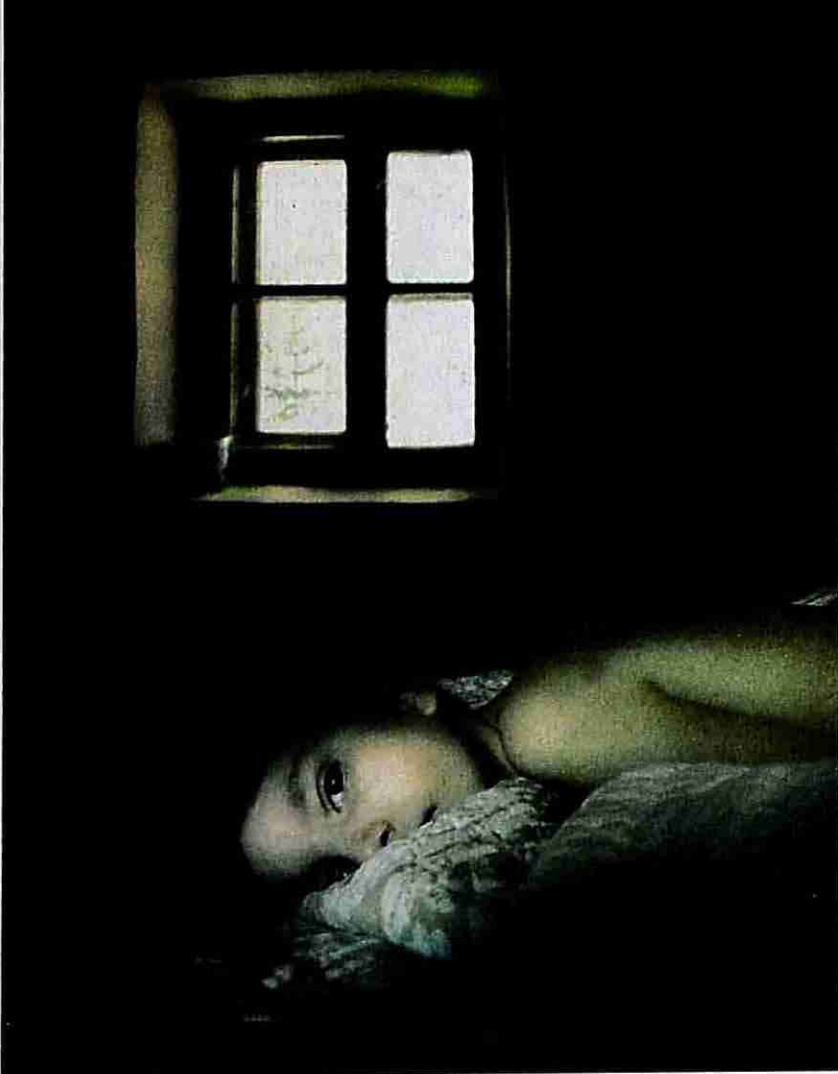

İnsanın kendiyle bile arasında mesafe olmalı

Fotoğraflarda 'masumiyet', 'tasasızlık' değil, 'yalnızlık' kendini hissettiriyor.

Ebru Ceylan'ı daha çok eşi Nuri Bilge Ceylan'ın yönettiği bol yıldızlı filmlerden tanıyoruz. Kendisi aynı zamanda fotoğrafçı. Bu hafta açılan ilk kişisel sergisinde çocukların dünyasının karanlık yönlerini ele alıyor. Fotoğrafa ve dünyaya bakışından söz ederken "İnsanın kendiyle bile arasında mesafe olmalı" diyor.

Eyüp Tatlıpınar
etatlipinar@gmail.com

Cocukların hepimiz için ifade ettiği şeyler benzerdir; saflık, güzel bir gelecek ümidi, özgürlük, tasasızlık... Her ne kadar klişeleşmiş çağrışımlarsa da pek fazla şikayetçi değilizdir bu durumdan. Felaket bölgelerinde fotoğrafını çekecek bir çocuk aradığımızda ya da çekilmiş fotoğraflara baktığımızda bile, çoğu zaman bu klişeleri bir kenara bırakmayız örneğin. Hafta arasında açılan, çocukluk durumuna işin ters tarafından bakan bir fotoğraf sergisi bu bakımdan ilgi çekici.

Onların hayal gücünü, kaygılarını yansıtmayı amaçlayan, 'Dünya İçimde Karanlık Oyunlar Oynuyor Anne!' başlıklı sergi 10 Aralık'a kadar Nişantaşı'ndaki Milli Reasürans Galerisi'nde... Serginin dikkat çekici diğer bir özelliği fotoğrafları çeken sanatçının Ebru Ceylan olması... Malum, kendisini daha fazla eşi Nuri Bilge Ceylan'ın yönettiği bol yıldızlı filmlerden tanıyoruz. 'İklimler'de başrolde perdede görünmüş, 'Üç Maymun' ve 'Bir Zamanlar

Anadolu'da'nın senaryo ekibinde yer almıştı. Sanatçı aynı zamanda kısa film yönetmeni. 'Kıyıda' filmi 1998'de Cannes'da gösterilmişti. Fakat pek çok kişinin adım atmak istediği sinema dünyasında basamakları tepeye kadar çıkmışken, kendisi için daha fazla öne çıkan işinin fotoğrafçılık olduğunu söylüyor.

MODELİ OĞLU OLDU

Bu hafta sergilemeye başladığı projesi epeydir aklının bir köşesinde hayata geçmeyi bekliyormuş. Bir buçuk yıl kadar önce altı yaşındaki oğlu Ayaz aynen şu cümleyi kurduğunda, duydukları karşısında şaşırmış; "Dünya içinde karanlık oyunlar oynuyor anne!" Takdir edersiniz ki o yaşta bir çocuktan pek beklenmeyecek, depresif bir cümle. "Sıklamadınız mı duyduğunuzda?" sorusuna Ceylan, "Kaygı duymadım, ruhsal açıdan gayet sağlıklı olduğunu biliyordum. Ama heyecanlandım çünkü uzun süredir aklımda dolaşıp duran 'bir çocuğun iç dünyası' teması

için uygun bir başlık bulmuştum" cevabını veriyor. Fikir kafasında netleşirken hemen başladığı çekimlerde modellik yapması için yine oğlunu seçmiş. "Elimin altında rahatça çalışabileceğim, iyi tanıdığım bir çocuk varken başka çocuğa gerek duymadım" diyor.

Sergideki fotoğraflara baktığınızda yalnızlık hissinin baskın biçimde öne çıktığını görebiliyorsunuz. Yalnızlığın hepimizin varoluş karşısında hissettiği, insanlığın peşini hiç bırakmayacak ortak kader olduğunu düşünüyor. İyi de bir çözüm, reçete yok mu? "Yalnızlık onu seven için problem değil ama sevmeyen için büyük bir ızdırıp olsa gerek. Kendi dünyaları olan, kendine yetebilen, kendisini oynayabilen insanlar şanslılar. Ben de kendimi o gruba ait hissettiğim için şanslı buluyorum." Ceylan'ın bu sözlerinden sorunun cevabını çıkarmak size kalmış. Onun açısından fotoğrafın sinemadan daha çekici durmasının nedeni de burada yatıyor; zira fotoğraf yalnız başına yapılabilecek bir iş.

Fotoğrafa bakışını, estetik anlayışını şekillendiren hikayeleri sorduğumuzda, yaşadığımız dünyaya

Ebru Ceylan

belli bir mesafeden bakmanın altını çiziyor; "Hayatta bana yaşama heyecanı veren, üretme motivasyonu sağlayan, olur olmaz zamanlarda birden bire içimde kelebekler uçuran ya da tam tersi, içimi garip bir hüznle dolduran birtakım yaşamsal ve sanatsal motivasyon kaynaklarım var elbette. Onlar olmalı ve gizli kalmalı. Kendine bile söylediğinde büyüsü kaçan düşünceler. İnsanın kendiyle bile arasında bir mesafesi olmalı. İçinde gizemli bir yerler kalmalı. Bunlar soyut kaynaklar. Bir de somut olanlar var. Onlar o kadar çok ki. Sanatçılar, filozoflar, mitolojik hikayeler, tarihi mekanlar, sıradan insanlar, manzaralar..."